

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M. S., spol. s r. o., K.**, IČO: X., zast. JUDr. J. K., konateľom s. r. o. K. advokátska kancelária, R., proti žalovanému: **Š. A., s. r. o., V.**, IČO: X., zast. JUDr. J. R., konateľom s. r. o. R. C., V., o **náhradu Š. a nariadenie predbežného opatrenia**, o dovolaní žalovanému proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. júla 2010, č. k. 2Cob/149/2010-160, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I. návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že žalobca návrhom doručeným súdu 21. januára 2010 požiadal o zmenu návrhu na začatie konania a o nariadenie predbežného opatrenia, na základe ktorého bude žalovaný povinný sa zdržať akéhokolvek konania poškodzujúceho podnikanie žalobcu a okamžite po doručení predbežného opatrenia oznámiť všetkým obchodným partnerom, že údaje v liste žalovaného zo dňa 14. januára 2010 / vybavuje B. 02/48247150 / nie sú pravdivé.

Žalobca uviedol, že žalovaný neplnil súdom nariadené predbežné opatrenie / uznesenie č. k. 26 Cb/229/2009-24 z 21. decembra 2009 /, čím mu vznikli ďalšie Š..

Súd zistil, že z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je zrejmé, že právnym dôvodom jeho nariadenia je dočasná úprava pomerov účastníkov. Súd návrh posudzoval z hľadiska naplnenia predpokladov podľa ustanovení § 102 ods. 1, § 74, § 75, § 76,

§ 77 O. s. p. a dospel k názoru, že žalobca neosvedčil podaný návrh, nepredložil list z 14. januára 2010, preto návrh zamietol.

Žalobca podal proti uzneseniu odvolanie podaním zo dňa 31. marca 2010 v ktorom uviedol, že len nedopatením nepredložil list z 14. januára 2010 k návrhu a tento nedostatok odstránil tým, že list priložil k odvolaniu.

Navrhol napadnuté uznesenie zmeniť a návrhu vyhovieť.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu / na l. č. 170 spisu / uviedol, že napadnuté uznesenie je vecne správne, odvolanie nie je dôvodné ani z procesného ani hmotnoprávneho dôvodu. V tejto súvislosti poukázal na príslušné ustanovenia O. s. p. a uviedol, že súd prvého stupňa nezamietol návrh žalobcu iba z dôvodu nepredloženia listu z 14. januára 2010, ale aj z dôvodu, že ani žiadne iné dôkazy neboli na preukázanie tvrdení žalobcu predložené, na základe ktorých by mohol predbežné opatrenie súd nariadiť.

Ďalej vo vyjadrení k hmotnoprávnym aspektom veci uviedol, že odvolanie je z procesného hľadiska neodôvodnené a nesprávne. Poukázal na to, že žalobca podaným návrhom neosvedčil ani základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ani existenciu nebezpečenstva bezprostrednej ujmy.

Navrhol napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením č. k. 2 Cob/1492/2010-160 zo dňa 30. júla 2010 napadnuté uznesenie podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zdržať sa akéhokoľvek konania poškodzujúceho podnikanie žalobcu a okamžite po doručení predbežného opatrenia oznámiť všetkým obchodným partnerom, že údaje v liste z 14. januára 2010, vybavuje B. 02/48247150, nie sú pravdivé.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, nakoľko z obsahu návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v nadväznosti na návrh na náhradu Š. nepochybne vyplýva, že konanie žalovaného, konkrétne list z 14. januára 2010 zaslaný obchodným zástupcom žalovaného rozsudku vyplýva,

že napĺňa znaky nekalosút'ážného konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že dôvod, pre ktorý bol návrh súdom prvého stupňa zamietnutý neobstojí, preto napadnuté uznesenie zmenil a predbežné opatrenie nariadil.

Žalovaný podal proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie podaním zo dňa 29. septembra 2010 podľa § 236 v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. z dôvodu väd konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ktoré doplnil podaním zo dňa 21. decembra 2010 v ktorom poukázal i na vadu konania podľa § 237 písm. g/ O. s. p.

V odôvodnení dovolania uviedol, že odvolací súd pri rozhodovaní vôbec nezohľadnil ani sa nevysporiadal s argumentmi vznesenými žalovaným, odňal žalovanému možnosť preskúmania správnosti rozhodnutia v riadnom opravnom konaní, pričom nárok posúdil opačne a zároveň prejudikoval rozhodnutie v spore, keď žalovaného zaviazal na plnenie, ktoré by bolo možné až po rozhodnutí samotného sporu účastníkov konania.

Odňatie možnosti konať pred súdom vidí dovolateľ v tom, že odvolací súd úplne opačne posúdil nárok, čím bol žalovaný vylúčený z možnosti riadnej obrany voči rozhodnutiu súdu. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť.

V podaní zo dňa 21. decembra 2010 poukázal aj na zmätočnosť napadnutého rozhodnutia podľa § 237 písm. g/ O. s. p. Opätovne poukázal na to, že odvolací súd sa nevysporiadal s argumentmi žalovaného, čím mu bola odňatá možnosť preskúmania správnosti rozhodnutia v odvolacom konaní a došlo k prejudikácii rozhodnutia v spore o veci samej.

Ďalej poukázal na to, že sudca, ktorý vec rozhodoval ako predseda senátu, je so žalobcom v záväzkovom vzťahu na základe uzatvorenej kúpenej zmluvy na motorové vozidlo, kde sudca vystupoval ako kupujúci. Podľa dovolateľa už sama skutočnosť, že sudca uzatvoril kúpnu zmluvu na predaj motorového vozidla, je spôsobilá vyvodiť stav neistoty o nezaujatosti sudcu. Stav medzi konateľom žalobcu Ing. B. a sudcom JUDr. H. sa javil ako dôverný, možno preto sa dá predpokladať záver, že ich vzájomný vzťah prezentovaný aj pri uzatváraní kúpenej zmluvy vychádzal z osobnej známosti. Určitú mieru ekonomickej závislosti medzi žalobcom a sudcom, ktorá je podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 153/96 považovaná za porušenie ústavnej zásady rovnosti účastníkov v konaní / čl. 47

ods. 3 Ústavy SR a § 18 O. s. p. /, možno vidieť aj v povahe záväzkového vzťahu medzi sudcom a žalobcom. Tento záver vyvodil aj z konania sudcu v inej veci. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť z dôvodu, že bolo vydané vylúčeným sudcom.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dôvody uvádzané žalobcom sú nepravdivé a neopodstatnené, preto navrhol dovolanie zamietnuť.

Tvrdenia dovolateľa, že súd pri rozhodovaní nezohľadnil a nevysporiadal sa s argumentmi žalovaného, je podľa žalobcu bez právneho významu s prihliadnutím na ust. § 75 ods. 8 O. s. p., ktoré odcitoval. Poukázal i na to, že ak bolo žalovanému doručené odvolanie žalobcu voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, bolo tak urobené v rozpore s § 75 ods. 8 O. s. p. s možnosťou vyjadrenia k odvolaniu žalobcu boli žalovanému poskytnuté väčšie práva, ako mu priznáva O. s. p.

Žalobca zastáva názor, že preukázal existenciu bezprostredne hroziacej ujmy, teda osvedčil svoj nárok, ktorý nie je ani obsahovo ani gramaticky totožný s návrhom vo veci samej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací / § 10a ods. 1 / vec prejednal podľa § 242 ods. 1 a § 243 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní uznesenia napadnutého dovolaním a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. dovolanie nie je prípustné, okrem iného, proti uzneseniu o predbežnom opatrení.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že aj napriek tomu, že odvolacím súdom bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa, nie je dovolanie podľa § 239 ods. 3 O. s. p. prípustné.

Ďalej skúmal prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.

Z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné dovolaním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo povahu predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. Na to, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti / § 242 ods. 1 /. V prípade, že dovolací súd zistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je však daná len tvrdením dovolateľa, ale len skutočnosťou, že k vade v zmysle § 237 rozhodnutím odvolacieho súdu skutočne došlo.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Citované ustanovenie výslovne dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti s postupom súdu, teda s procesnou činnosťou súdu, ktorá sama o sebe nemá výraz v súdnom rozhodnutí. Odňatím možnosti konať pred súdom zákon rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov, a ktoré mu boli postupom súdu znemožnené.

Dovolací súd v tejto súvislosti vyslovil, že dôvodom pre nariadenie predbežného opatrenia je vždy len dočasná úprava pomerov účastníkov resp. zabezpečenie budúceho výkonu rozhodnutia, ak by mal byť ohrozený. Základným znakom predbežného opatrenia teda je jeho predbežný – dočasný charakter, t. j. upravuje pomery účastníkov, než súd vydá konečné rozhodnutie vo veci. Nakoľko účelom predbežného opatrenia je iba dočasná úprava pomerov účastníkov, preto pred jeho nariadením nemusí byť nárok nepochybne preukázaný a postačuje, ak je aspoň osvedčená potreba dočasne upraviť pomery účastníkov.

Dovolací súd v postupe odvolacieho súdu v súvislosti s nariadením predbežného opatrenia nezistil procesné pochybenie v postupe odvolacieho súdu pri rozhodovaní o odvolaní.

Ďalšou námietkou vzneseniu v dovolaní bolo, že rozhodoval zaujatý sudca, ktorý sa k uvedenému vyjadril písomným podaním zo dňa 18. apríla 2011, v ktorom uviedol, že motorové vozidlo si kúpil v júli 2002 v predajni žalobcu, ktoré doposiaľ vlastní, nemalo žiadne vady, nebolo reklamované. Od roku 2002 si u žalobcu žiadne motorové vozidlo nezakúpil, ani členovia jeho rodiny, taktiež tvrdenie, že mu vozidlo obstaral konateľ žalobcu Ing. B. je nepravdivé. Tvrdenia žalovaného považuje za účelové, nepravdivé a nepodložné a necíti sa byť zaujatý.

Podľa § 237 písm. g/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

O. s. p. v ust. § 241 ods. 2 písm. a/ upravuje odôvodnenie dovolania vadami konania podľa § 237 O. s. p. V občianskom súdnom konaní majú vady konania význam vtedy, ak mali vplyv na rozhodnutie súdu. Vady uvedené v § 237 O. s. p. sú dovolacím dôvodom len vtedy, ak sa prejavili v rozhodnutí.

V ust. § 237 písm. g/ O. s. p. sa výslovne neuvádza čo sa rozumie pod pojmom „nesprávne obsadený súd“. Logicky však nesprávne obsadeným je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Toto ustanovenie by bolo možné aplikovať v prípade, ak by bolo preukázané, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca. Dovolací súd sa však s názorom, že rozhodoval vylúčený sudca nestotožnil. Treba uviesť, že ani v prvostupňovom ani v odvolacom konaní nebola vznesená námietka zaujatosti, ani nebol zistený iný dôvod, pre ktorý by mohol byť konajúci sudca vylúčený. V tomto prípade dovolací súd nezistil také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť pochybnosti o zaujatosti sudcu.

Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že došlo k vade konania podľa ust. § 237 písm. g/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie podľa § 243b ods. 4 O. s. p. odmietol.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. apríla 2011

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková